

at avertere om, at man sælger til nedsat Pris undtagen i visse nærmere angivne Tilfælde. Paragraffen, saaledes som der kom til at lyde, var væsentlig et Udtryk for Interesser og Ønsker, som næres indenfor bestemte Kredse af Handelsstanden. Efter at Loven var vedtaget, kom der straks en Protest fra en anden Kreds af handlende, nemlig fra Boghandlerne, der som bekendt hvert Aar udsender Meddelelse om, at de sælger visse Dele af deres Lager til nedsat Pris, og det var aabenbart, at det i alt Fald vilde blive nødvendigt, hvis denne Paragraf skulde blive staaende, at der gaves Regeringen en udstrakt Dispensationsmyndighed, idet man ellers vilde komme til at staa overfor fuldstændig utimelige Forhold, saafremt da Paragraffen skulde følges efter Bogstaven. I det andet høje Ting har man imidlertid foretrukket helt at lade denne Bestemmelse udgaa, hvilket ogsaa kan gøres, uden at Lovens Bygning i øvrigt lider Skade, idet denne Paragraf ikke staar i nogen organisk Forbindelse med de følgende Paragraffer.

Dernæst har man med Hensyn til den saakaldte Tilgift foretaget en lille Ændring, idet man, i øvrigt i Overensstemmelse med, hvad der fandtes i Regeringens oprindelige Forslag, har formet Bestemmelsen saaledes, at Tilgift ikke er tilladelig, medmindre den er af „rent“ underordnet Værdi i Stedet for af „forholdsvis“ underordnet Værdi. I den tilsvarende Bestemmelse i Regeringsforslaget hedder det, som sagt, „rent“ underordnet. Det vil ses, at Distinktionen, baade den sproglige og reelle, er overordentlig fin. Jeg har i det af mig oprindelig fremsatte Forslag benyttet Ordet „rent“, da det syntes mig at være klarere; men nogen synderlig Vægt paa, om man benytter det ene eller andet Ord, lægger jeg ikke. Naar Folketinget har ønsket at vende tilbage til Regeringens oprindelige Affattelse, kan jeg i hvert Fald ikke have noget derimod.

Dernæst er der til den oprindelige § 14, der omhandler Forbud imod, at man i Detailhandelen sælger Varer til en lavere Pris end den, der paa Indpakningen er anført fra Fabrikantens eller Grossistens Side, tilføjet, at dette skal ikke gælde i de Tilfælde, hvor den Fortjeneste, der tilfalder Detaillisten, er over 25 pCt. Man har derigennem villet søge et Værn imod, at en alt for enorm Opskrunding af Detailprisen skulde kunne fremtvinges. Naar man levnede 25 pCt., saaledes at det ved en Fortjeneste indtil denne Grænse ikke staar den enkelte Detailhandler frit for at gaa under den mær-

kede Pris, har man ment, at det vilde være tilstrækkeligt.

Endelig skal jeg nævne et Ændringsforslag, der er indført i den oprindelige § 17 med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Straffeforfølgningen. I den nugældende Lov og i Lovforslaget, saaledes som det af mig var fremsat, var der den Regel, at i visse Tilfælde foretoges Straffeforfølgningen paa Begæring enten af den direkte forurettede eller af saadanne Foreninger, som dertil autoriseres, i andre Tilfælde alene paa paa Begæring af den umiddelbart forurettede. Man har i Folketinget nævnt Eksempler paa, at Loven har kunnet benyttes til at chikanere uden nogen holdbar Grund ved at anmelde til Politiet, at der er foregaaet Overtrædelser af Lovens Bestemmelser. Saa bliver den vedkommende trukket op i Politiretten og gjort til Genstand for et Kriminalforhør, hvad der ikke er særlig behageligt. I Folketinget har man derfor fundet, at det vilde være mere betryggende at ændre den hidtidige Regel saaledes, at den enkelte direkte eller indirekte forurettede ikke kan begære Straffeforfølgning, medmindre denne hans Begæring støttes af en af de Foreninger, som Regeringen har givet Bemyndigelse til at kunne optræde som forfølgende. I Bemærkningerne til Lovforslaget i Fjor fandtes en Fortegnelse over det betydelige Antal Foreninger, hvem allerede nu en saadan Myndighed er tillagt, og jeg vil tilføje, at naar den nu her foreslaaede Bestemmelse bliver staaende i Loven, vil det være paa sin Plads, at der nedsættes et særligt Udvalg eller gives Lejlighed til at danne en særlig Forening, omfattende Repræsentanter for de forskellige Interesser, for hvilke denne Lov overhovedet har Betydning, saaledes at denne Fællesforening skulde have en mere almindelig Karakter og skulde staa til Raadighed ogsaa i de Tilfælde, hvor en klagende ikke hører hjemme i en af de Foreninger, som i øvrigt har Paataaleret. Jeg mener, at under disse Forhold vil denne Paragraf virke heldigt ved paa den ene Side at lægge en Dæmper paa Lysten til ganske ubeføjet at bringe Sager for Retten og paa den anden Side at sikre den, som er virkelig forurettet, Adgang til at faa sin Sag frem, selv om han ikke er Medlem af en bestemt Organisation.

Dette er, hvad de foretagne Ændringer giver mig Anledning til foreløbig at bemærke. Jeg skal tillade mig paa ny at anbefale, at Lovforslaget vedtages af dette høje Ting. Hvis dette ikke sker i den meget korte Tid, som endnu er tilbage af Samlingen, vil det